

P R I N C E P S.

A Præter ea quæ iam posita sunt de cane significata, sacerdotes idem Ægyptij si principem au legiflatorem significare vellent, canis hieroglyphicum cum diademate, siue fascia, vel amiculo faciebant, reliqua corporis facie nuda, propterea quòd veluti leuifomna canum, vt cum Lucretio iocet, fido cum pectore corda in Deorum simulachris diligenter obseruandis detinentur. Sic etiã princeps qui iura sit daturus, Regem qui antea cto tempore claruerit nudum contemplari debet, quidq; sibi velit ea fasciola, examinare: id quod omnium maximè Periclem Atheniensem facitare solitum perhibent. Quotiescunq; enim is magistratũ aliquẽ inibat, ipsa honoris delati insignia, & vnumquodq; gestamen pro concione alloquebatur, quid ea sibi vellent, qualem virum poscerent percontabatur, seque mox ad personam quam induebat, strenuè decenterq; gerendã adhortabatur, tanta omnium admiratione, vt non immeritò eum & tonitrus, & fulgura ciere prædicarent, apesq; mel in os eius infantis congesisse faterentur. Quod verò fascia regiũ sit insigne, ostendimus cõmentario de Gestaminibus reliquis. At qui Ptoëmphanes populi ex Africa parte Canis nõ effigiem, pro principe coluerunt, sed viuum ipsum pro rege sibi delegere, cuius motum obseruabant ac ex eo quid faciundum, vbi standum, quò progrediendum, religiosissima quadam auguratione intelligebant.

M I L I T E S.

A bsq; fascia verò canis, copula tamen religatus, non incongruũ est sacramẽto additi militis hieroglyphicum: copula scilicet obedientiæ iuramentũ præ se fert: canis verò ipse militis officium, quod præcipuũ est, intentũ esse du cis imperio, siue iter arripiendum, siue pugna ineunda sit, siue vbi receptus cani coeptũ ad signa redire: quæ quidem obsequia à canibus obseruari quotidie videmus. Quid verò illud, quòd si inter se canes rixentur, offeraturq; fera æquẽ illis inuisa, facta statim inter se pace vnanimiter in ferã cõuertuntur? cuiusmodi decet milites esse, qui tamen inter se aliquando dissideant, aduersus tamen communes hostes vnanimiter præliantur: cuiusmodi exemplum in L. Syllæ legionibus habemus, quæ cùm perniciofa seditione fureret, efferatis Imperator annũciata iussit hostẽ adesse, & ad arma vocantiũ clamorẽ tolli, atq; ita discussa seditio est, vniuersis aduersus hostes animũ intendentibus. Et Scorilus, vel vt alij, Cocis, vt alij, Cotio Dacarũ Dux, cùm dissociatũ bellis ciuilib. pop. Ro. intellexisset, neq; tamen fortunã tentandam arbitraretur, metũe externo bello pax inter ciues conciliaretur: hortantibus suis, & acriter deposcentibus occasione arripiendam, duos ille canes in conspectu populariũ cõmisit, iisq; acerrimè inter se pugnantibus, mox lupũ emisit, quẽ protinus canes omissa inter se ira vno statim animo aggressi sunt: eoq; exemplo Dux ipse continuit barbaros ne pugna inceptarent, temerario impetu Romanis profuturo. At ea quoq; generositas animi requiritur in strenuo milite, ne is, vt super Ænea Virgil. neque auersos dignetur sternere morte, nec imbecilles prouocare bellatores, aut armatus inermes, aut vir foeminas, puerosue. Cõperta est hæc eadẽ in canib. animi magnitudo: velut in eis, quos Albanix rex Alexãdro Macedoni dono misit: nã cùm ex duob. quos habebat vnũ huic dedisset, exploraturus Alexãder ani-